

Csire Gabriella

A szárnyas kapu

Oltásra kell vinni a gyermeket. Ez a harmadik hármassoltás.

Rácsos ágyában áll Kismaci. Formás lába alatt enyhén süppedt a virágos matrac. Gömbölyű kezével jó erősen megragadja s rázza a kiságy fémkorlátját. Közben gügyög. Érti a beszédet. Nyelve alatt lapulnak már a hangok, de még nem tudnak egymásba kulcsolódni, hogy szavakká formálódjanak.

Mit mond, mit beszél? — hajlok hozzá.

Nem lehet tegezni, olyan csöpp. Érdes a „te” ennek a kis szíromnak.

Csak ketten vagyunk most. Tatinak dolga van — magyarázom neki. — És elmegyünk a doktor nénihez.

Rám kacag.

Gyorsan, gyorsan, ki a szabadba! — értelmezem az örvendező gurgulázást.

Kiemelem az ágyából. Térdemen rugózik. S olyan butaságok jutnak eszembe, hogy: „Áll a baba, áll, mint a gyertyaszál”, s tolul elő sok ringató, becéző csacság.

Az öltöztetés nem könnyű. Össze is kapunk. Kismaci türelmetlen, s nyűgösen nyekereg. Minek ez a sok kacat? Nincs találékonyság a felnőttekben. Ingibingi, kezeslábas, kesztyű, sapka. Olyan lesz, mint egy parányi úrhajós. Magamra kapom én is a kabátomat. Végre-valahára elkészülünk. Az előszobában hiába várakozik a babakocsi. Napok óta nem működik a felvonó. Sebaj, közel van hozzánk a rendelő! Ölbe kapom hát Kismacit. Érzem ragaszkodó simulását, puha, jóleső ernyedtségét és szappanillatát.

Milyen biztonságos a szülők ölében! Én is azt hittem, apám s anyám mindentől meg tud védeni. Amikor először hallottam gyermekfővel a halálról, bizakodva lestem édesanyám arcát. Ugye, ez is csak olyan, mint a sárkány vagy a mesebeli csúf boszorkány? De homlokát felleg árnyékolta be kis ideig. És válasz helyett másfelé terelte figyelmemet.

Meg-megcsúsztam a jeges havon. Átmegyünk a túlsó oldalra. Gépkocsik húznak el mellettünk. A kanyarodó taxi szinte súrolja vállamon átvett hosszú sálamat. De idejében érkezünk. Előre vesznek. A nagyobb gyerekek konzultációra várnak.

Kismaci a mérleg hálójában kapálózik. Pillanatig se veszi le rólam nyugtalan tekintetét. És én mosolygok. Biztatóan. Ő hisz nekem. Megnyugszik, s felkacag. A nővér elégedetten bólint. Nem szereti a sírós bébiket — magyarázza Kismacinak —, csak a bátrakat, mint amilyen ő, míg megméri a gyerek súlyát és testmasszáját. Ismét gyarapodott és nőtt is két centit! Büszkén ragyognak a fehér lepedők s az üvegszekrénybe zárt műszerek.

Az orvosnő is megcsodálja a csecsemőt. A nyelvét vizsgálja meg a torkát. Kétségbeesett, segélykérő pillantások. Csacsogok valamit, s „érveim” meggyőzik Kismacit. Kedvemért az újabb játékot is elfogadja.

Az orvosnő háttal áll nekünk. Csak én tudom, mit készít elő: a fiolát meg a fecskendő. Soha nem voltam ilyen vidám! Csurog rólam a veríték. Annyit azért elárulok Kismacinak, hogy a tű csíp egy kicsit, de csak annyira, mint egy icuripicuri bolhácska. Összenevetünk.

Az injekciós tű elmerül a combjában.

Torkomban dobog a szívem. A csalódás szörnyű üvöltését várom. Semmi. Kicsit sápadt az arca. Az orvosnő meglepetten nézi a gyermeket, és csücsörítő szájjal pusztit küld feléje.

Ruhák, öltöztetés. A nap leszállt már a háztetők mögé. Lilás fény. Havas fák, szánkózásra hívó téli hangulat. Mégis bágyadt vagyok. Az izgalom elgyötört.

Valószerűtlenül megnyúlt hazafelé az út. Csak két kis utca — próbálom összeszedni magamat. Pár óriáslépés az egész, s otthon vagyunk. Gondold, hogy nem is vettetek gyerekkocsit, s ölben cipeled nap mint nap — erőltetem képzeletemet —, vagy üldöz egy veszett kutya, nyomodban a tűzvész, s mentened kell a lángok elől a gyermekedet!

Már nem érzem a jobb karomat. A bal karomat még annyira se. Meg se pihen az egyikben, máris átültetem a másikba. Alig tudok ránézni. Zavar az ernyed, rám hagyatkozó odaadás. Honnan is ez a mérhetetlen bizalom? Hiszen olyan gyenge vagyok, nézd, kicsi csillag, már az akarat se használ, a mindent legyőző akarat... Karomból kifut az erő. Jaj, a sok téli holmi! Kilenc kiló és tíz deka súly a negyvenhét kilón. Miért is választottál engem, szegénykém? Annyi szív kínálkozott neked! Gyerekkoromban úgy képzeltem, hogy a születendő kisdéd kiválasztja magának a legszebb szívet, s az lesz az édesanyja.

Csak ötven méter és elérjük a szárnyas kaput. Ötven méter! Leszek-e még, amikor ötven méter, öt hónap vagy öt esztendő választ el majd a céltől? Attól, hogy fiamból önálló ember, felnőtt legyen?

Rémültem érzem, mint csúszik, siklik a karomból lefelé. Mit tegyek? Még mindig ugyanaz a bizakodó tekintet és elégedett rózsaszín arcocska.

Valaki meggyorsítja a lépteit a hátam mögött. Magas, testes asszony. Feje, nyaka vastag gyapjúsálba bugyolálva. Biztosan náthás. Akármi is történjék — gondolom —, nem hagyom, hogy segítsen. Már a térdemig csúszott Kismaci... talán leülök ide, a kőkerítés szélére...

Fogja a táskámat! — parancsol rám az idős asszony.
Tiltakozni sincs erőm, amikor átveszi tőlem a gyermeket. Kismaci csodálkozva visszanéz az ismeretlen nő válla mögül, és nagyot ásít.
Hány hónapos?
Nyolc.
Fejlett, nagy gyerek. Fiú?
Igen. Itt lakunk, a sarokházban — mondom —, mert már fölerősödött az asszony lélegzetvétele is.
Biztosan asztmás — döntöm el —, az asztma nem ragályos.
Nekem is van kis unokám — adja vissza a gyermeket. — Itt laknak? — mosolyodik el a szárnyas kapu láttán, amelyen át hintók dübörögtek ki-be itt valamikor.
A hála egészen előnt. De mielőtt szólhatnék, jó angyalom kedélyesen búcsút int, s apró, óvatos léptekkel siet tovább a jeges havon.
Kaput nyitok. Kismaci az álom súlyával nehezedik rám. Nyugodtan, mélyen alszik. Könnyű lesz feljutni az első emeletre, hiszen már itthon vagyunk. Furcsa, eltűnik előlem a szélesen kanyargó lépcsősor. Felrémlik a szomszéd néni, kislánykoromból, szörnyű nagy golyvájával. Most is hallom szaggatott lélegzetvétele, s rémület fog el düledt szeme láttán... két ikerfia egyszerre fejezte be az egyetemet, ugyanabban az évben... anyjuk ünnepi vacsorát akart rendezni, hiszen teljesült az álma: diplomás emberek lettek a fiaiból! Egész nap lótot-futott, beszerzett, cipekedett... Késő délután volt már, amikor fuldokolva igyekezett a hegyre kapaszkodó úton fölfelé... csak két rövid utcácskán kellett még végigmennie. Amint a kapu kilincsére nehezedett, görcsbe rándult a keze... benn a lakásban ünnepi fény... udvarukban találtak rá a fiai... ötven éves, ha volt.
Felérek az emeletre. Az előszobában bánatosan gubbaszt a szép gyerekkocsi. Fölkattintom a villanyt, és Kismacit az ágyra fektetem óvatosan. Rögtön felriad, s rám függeszti ragyogó szemét.
Mosolygok. Biztatóan. Nincs mitől félned — simogatom göndör haját —, nincs! Az anyák nem halnak meg a kapu előtt.

Abonyi Mária: Út

Nagyálmos Ildikó

Tél

Tél. Kert. Csend. Hó.
Jég. Szél. Rend. Jó.
Ág ring. Hó hull.
Vágy mind. Elmúl.
Itt vagy. Vagyok.
Jégcsap ragyog.
Térdig hóban.
Vállig jóban.
Madár vacog.
Nálad lakok.
Fehér ablak.
Meleg abrak.
Jó itt. Nincs más.
Csak a kisház.

A Túzló

Fehér az út a völgybe le,
nyoma nincs pornak, sárnak,
szállingózik a hópihe,
a hóban őzek állnak.
Befoghatatlan vadlovak
érnek a dombtetőre,
patájuk alatt megreped
a föld kényes bőre.
Az egyik irtó különös,
fejét büszkén tartja,
aki ránéz, felismeri,
hogyan rendkívüli fajta.
Mellkasában több szív dobog,
nincs rajta fék, se kantár,
zabolázni őt nem lehet,
